

Almas en pena de Inisherin

Títol original: *The Banshees of Inisherin* **Direcció i guió:** Martin McDonagh **País:** Regne Unit **Durada:** 113 min **Any:** 2022 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Colin Farrell, Brendan Gleeson, Kerry Condon, Barry Keoghan, Pat Shortt, David Pearse, Gary Lydon, Jon Kenny **Música:** Carter Burwell **Fotografia:** Ben Davis **Distribuïdora:** Walt Disney **Estrena a Espanya:** 03/02/2023
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

El Pádraic i el Colm són amics des de fa molts anys. Tots dos viuen en una illa de la costa de l'oest d'Irlanda fins que el Colm decideix tallar la seva amistat de sobte. El Pádraic no entén res del que ha passat. Ha fet alguna cosa per molestar el seu amic? Intentarà esbrinar què ha passat amb l'ajuda de la seva germana Siobhán i del Dominic, un jove una mica problemàtic. Però el Colm li donarà negatives i intentarà no tornar a tenir-hi relació, malgrat els esforços del Pádraic. (Sensacine)

CRÍTICA

El final d'una amistat avorrida

El Pádraic i el Colm, tots dos solters, han estat sempre grans amics en una minúscula població de l'illa d'Inisherin a Irlanda, però un dia el Colm, sense motiu aparent, dona per conclosa la relació, no vol tornar a tenir res a veure amb l'altre, el considera avorrit. Certament al lloc poc cal fer a banda de freqüentar el pub i prendre unes pintes. El Pádraic viu amb la seva germana Siobhán, també soltera, i té gran afecte a la seva burra. Al Colm l'acompanya un gos, té aspiracions artístiques, li encanta la música i toca el violí. Com que el Pádraic no accepta la ruptura, el Colm amenaça de mutilar-se un dit de la mà cada vegada que l'altre tracti de reprendre l'amistat.

Potent i desoladora tragèdia existencialista encara inspirada en la tradició grega i ambientada a Irlanda amb alguns dels seus elements culturals ben presents, com el catolicisme, el capellà ve els diumenges a dir missa a l'illa, i és un referent per confessar-se o donar consells, o el personatge de l'anciana endevinaire, basada en la "banshee" o bruixa al·ludint el títol original del film. Encara que hi ha una mica d'humor negre o inspirat en el laconisme i la tossuderia idiosincràtics dels vilatans, podem dir que estem als antípodes de l'aire alegre d'Innisfree a *El hombre tranquilo* de John Ford. L'escriu i dirigeix Martin McDonagh, no aliè a les històries fatalistes d'alt contingut dramàtic, com provava el seu treball anterior *Tres anuncios en las afueras*. Com es diu en cert moment, "no queda més que esperar l'inevitable desenllaç".

Es mostra inspirat McDonagh en la seva reflexió, molt actual encara que estigui ambientada als anys 20 del passat segle XX, sobre el sentit de la vida, la soledat, l'individualisme i el tedi pesen, l'explicació "d'estic deprimat no n'hi ha prou", i una frase enverinada com la de "tu no agradaes a ningú", llançada per l'oficial de la policia Peadar Kearney a la Siobhán, pot enfonsar-te a la misèria. El film de diàlegs i situacions intel·ligents inclou un grapat de personatges amb entitat pròpia, com el del pobre diable Dominic, fill del Peadar i víctima de les seves frustracions, la xafardera de la botiga de comestibles, el propietari del pub i els que el freqüenten, el sacerdot impacient a qui falten consells per a les situacions que se li presenten. Té el film moments intensos, a l'estira-i-arronsa del Pádraic i el Colm en progressió ascendent, especialment la nit en què el segon declara posar per davant els interessos musicals i deixar alguna cosa per a la posteritat, a l'amabilitat deguda al proïsme defensada per l'altre, que exerceixen personatges anònims que no passaran a la història. L'afany d'eternitat que aleteja a l'interior de l'ésser humà pot quedar, com es veu, força disminuït.

Aquesta és una d'aquelles pel·lícules en què tot el repartiment està perfecte, i mereixeria un premi col·lectiu, es mostren formidables Colin Farrell i Brendan Gleeson –que ja havien treballat junts a les ordres de McDonagh a *Escondidos en Brujas*–. Barry Keoghan, Kerry Condon i Gary Lydon, però és especialment el primer el que segueix demostrant que no para de créixer com actor. L'aspecte visual i sonor està cuidadíssim, la fotografia de Ben Davis apunta que Inisherin serà tan avorrida com es vulgui, però que potser és perquè no se sap gaudir de la bellesa de l'entorn; també és molt adequada la partitura musical de Carter Burwell, hi ha vida més enllà de les pel·lícules dels germans Coen, més ara que tots dos han decidit separar les seves carreres.

José María Aresté – decine21.com

En conveni amb: